

Pernille Vermunds tale ved Nye Borgerliges årsmøde

Taler

Pernille Vermund
Formand for Nye Borgerlige

Dato

29. oktober 2023

Sted

DGI Huset, Vejle

I sidste måned blev Tucktack sat på et fly til Thailand efter 11 år i Danmark.

Tucktack boede i Kolding og arbejdede som rengøringsassistent i en daginstitution.

Med en arbejdsdag, der startede før de fleste af os har fået øjne, påtog hun sig opgaver, som vi er mange, der gerne vil betale os fra.

Tucktack var loyldig og selvforsørgende. Nu er hun udvist.

Det samme er Sabrina – en ung argentinsk kvinde, der boede i København.

Sabrina var ansat i en børnehave. Vellidt og velintegreret.

Efter ni år i Danmark fik hun inddraget sin opholdstilladelse. Også hun måtte i sidste måned købe en enkeltbillet ud af landet.

*****

I Nordjylland bor Nena. Hun er 44 år og gift med Arne. Sammen har de to teenagepiger.

Jeg mødte familien i Hjørring for et par uger siden.

Nena kommer oprindeligt fra Cuba, men har boet i Danmark i 18 år.

Hun forsørger sig selv og har aldrig begået kriminalitet, men kæmper nu på femte år med udlændingestyrelsen, der har afvist hendes ansøgning om

permanent ophold.

Den 1. december udløber Nenas midlertidige opholdstilladelse.

Fælles for de tre kvinder er, at de er lovlydige og selvforsørgende. De har alle oprindelse i lande og kulturer, som vi har gode erfaringer med.

Men selv om virksomhederne skriger på kompetente medarbejdere, og regeringen har udråbt arbejdskraft til den nye valuta, så er både Tucktack og Sabrina udvist.

I Hjørring går Nena med frygten for, at hun bliver den næste.

På den københavnske Vestegn bor den unge, danske kvinde Cecilie.

Offer for en seriekriminel, somalisk voldtægtsforbryder.

Cecilie og jeg mødtes for nogle år siden. Hun fortalte mig om voldtægten – om vreden og den frygt, hun siden har kæmpet med.

Somalieren, der voldtog Cecilie, havde allerede tre domme bag sig – og tre advarsler om udvisning – da han en sen forårsaften overfaldt, tævede og voldtog Cecilie.

Var han blevet udvist efter første dom, så ville Cecilie have levet et helt normalt liv i dag.

Men han blev ikke udvist. Hverken første, anden eller tredje gang.

Og heller ikke fjerde dom – for voldtægten af Cecilie – medførte en udvisning.

I stedet afsoner han nu sin straf i landets fineste fængsel på Falster – hvor han også har begået kriminalitet.

I sommer fik han sin femte dom og slap med endnu en advarsel.

Det er så vanvittigt. Det er så forkert. Det kan ikke være – det skal ikke være – sådan, vi fører udlændingepolitik i Danmark.

Jeg har sagt det før. Jeg siger det igen. I Nye Borgerlige vil vi have udlændingepolitikken løst – fra bunden!

Vi smider hvert år gode, velintegrerede udlændinge på porten, men giver ophold til seriekriminelle og voldtægtsforbrydere.

Det er vanvittigt.

De mennesker, der bliver ofre for en forfejlet udlændingepolitik, er ikke bare tal i en statistik. Det er rigtige mennesker.

Cecilie lever med evige ar på sjælen efter at være blevet overfaldet, tævet og voldtaget af en seriekriminel somalier.

Nenas danske mand Arne bliver behandlet som en tredjerangsborger i sit eget land.

Og parrets to danske teenage-piger vokser op med en frygt for, at deres mor bliver udvist.

Det er på tide, at politikerne på Christiansborg bliver konfronteret med ofrene for deres beslutninger. De er utallige. Det er utåleligt.

Lovlydige kvinder som Thucktack, Sabrina og Nena, der tager vores værdier til sig og forsørger sig selv, skal naturligvis have lov at blive.

Det er kriminelle udlændinge, som den somaliske voldtægtsforbryder, der skal ud!

Jeg ved, at mange undrer sig over, at det ikke er sådan i dag.

Undrer sig over, at regeringer i årevis har smidt gode, velintegrerede udlændinge på porten, men tilladt kriminelle at blive.

Årsagen er, at et flertal på Christiansborg stadig sætter hensynet til internationale konventioner over hensynet til danskernes frihed og sikkerhed.

Koldt og kynisk.

Derfor har skiftende flertal med hundredvis af lapper – de såkaldte stramninger – forsøgt at lukke de huller, som kyniske konventionsryttere har skabt i vores lovgivning.

Resultatet er ikke kønt.

Et kludetæppe af lappeløsninger, der sender gode udlændinge ud af landet, men som på ingen måde løser problemerne med de dårlige.

De indvandrere, der modarbejder vores fællesskab og vender vores værdier ryggen, de slipper igennem.

For dem er hullerne i vores kludetæppe af en udlændingelov vidt åbne.

Til gengæld kommer gode indvandrere i klemme. De bliver ramt af stramningerne.

Sådan har det været i årevis.

Derfor er Tucktack og Sabrina i dag savnet blandt venner og kolleger i henholdsvis Kolding og København.

Og derfor slipper den seriekriminelle somalier med fem advarsler om udvisning.

Det er idiotisk.

Danmark har hverken brug for kyniske konventionsryttere eller partier, der er bange for, at det er kvinder som Nena, Sabrina og Tucktack, der ødelægger vores land.

Danmark har brug for et parti, der både byder velkommen til gode indvandrere og er klar til at tage et opgør med de konventioner, der forhindrer os i at holde de dårlige ude.

Danmark har brug for Nye Borgerlige.

Internationale konventioner er blevet en vestlig form for sharia.

Som hellige stentavler tilbedes de. På deres hellige alter ofres vores værdier.

Det undergraver friheden og trygheden – det udhuler vores folkestyre.

Dansk udlændingepolitik dikteres i dag af en politiserende og aktivistisk menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

En domstol, der er så langt fra virkeligheden i Danmark, at en palæstinenser, der blev dømt for incest, fik lov til at blive i Danmark – for at han kunne være sammen med sine børn...

Det er jo helt vanvittigt.

I Nye Borgerlige vil vi ikke se stiltiende til. Det er tid til et opgør.

Så sent som sidste år sagde daværende justitsminister Nick Hækkerup, at ”Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er på forbrydernes side”.

Det har han helt ret i. Men hvad har regeringen gjort ved det? Intet.

Vi kan, med et flertal i Folketinget, vedtage, at vi i dansk lov fraviger Menneskerettighedskonventionen i spørgsmål om udlændingepolitik.

Det skal vi gøre.

Udlændingepolitikken i Danmark skal bestemmes af danskerne!

Det gælder selvfølgelig også den danske asylpolitik.

Danmark ligger i dag lige så åbent og sårbart over for migranter, som under krisen i 2015.

Migrantstrømmen over Middelhavet er igen taget til. Og det er bare et spørgsmål om tid, før de når herop.

I Nye Borgerlige vil vi gerne hjælpe flygtninge i nød. Men terrørsympatisører,

kulturkonflikter og parallelsamfund har vi nok af.

De seneste ugers voldsomme demonstrationer, hvor herboende palæstinensere forsvarer og hylder Hamas' terror, siger alt.

Vi skal ikke give asylhold til flere migranter fra de muslimske lande.

Vi er ikke forpligtet til at ødelægge vores eget land i forsøget på at hjælpe andre.

Asylloven skal ændres, før en ny bølge af migranter rammer landet.

Jeg ved godt, at politikere bliver belønnet for at handle på kriser, når de er opstået – ikke for at udvise rettidig omhu.

Og at man ikke nødvendigvis bliver et stort parti af at gå forrest i politik.

Men i Nye Borgerlige siger vi, hvad vi mener. Og vi tager gerne tæskene, imens de andre bliver klogere.

Vi har som folk en forpligtelse til at passe på de værdier, som vi er givet i arv.

Det skylder vi dem, der kæmpede for vores frihed – og byggede landet op.

Det skylder vi de generationer af danskere, der skal komme.

Vi kalder det generationskontrakten.

Vi skal forsvare vores trygge og frie samfund.

Vi skal sikre velstanden.

Og vi skal passe på vores kultur, på miljøet og på naturen.

Den seneste måneds dokumentation af iltsvind i vores havmiljø er forstemmende – men desværre ikke overraskende.

Det har længe stået skidt til. Mere end 550.000 tons kvælstof skyller hvert år gennem vores indre farvande udefra. Sådan har det været i mange år.

I Danmark udleder vi omkring 56.000 tons. Altså ca. en tiendedel. En del af det samler sig i vores indre fjorde og skaber iltsvind.

Dét har vi indgået politiske aftaler om at nedbringe.

En aftale om dansk landbrug og en stor ny havplan.

Næsten alle partier i Folketinget bakker op. Men regeringen nøler.

Det er nu to år siden, vi vedtog landbrugsaftalen, der blandt andet ved udtagning af lavbundslande og skovrejsning skal sikre, at der fremover udledes mindre kvælstof fra landbruget.

Danske landmænd er blandt verdens bedste. Også til at omstille sig. Og masser af landmænd har søgt om at udtage jord.

Men alligevel er vi kun i mål med 2 promille af den jord, der skal omlægges eller udtages.

Blandt andet fordi myndighederne mangler ressourcer til at behandle sagerne.

Og nu lugter klimasocialisterne blod. De helmer ikke.

Den frivillige ordening, som landmændene åbenlyst byder ind på, vil klimasocialisterne ændre til en tvang.

Som om tvang skulle hjælpe havmiljøet, når landmændene rent faktisk har søgt frivilligt.

Klimasocialisternes had til dansk landbrug er åbenlyst og modbydeligt.

Modbydeligt er det også, at der fortsat ledes store mængder urensset spildevand direkte ud langs vores kyster.

Hvordan kan vi i 2023 tillade det?

Her i Sydjylland har undersøgelser vist, at syv ud af 14 kommuner har fejl i deres

indberetninger af spildevandsoverløb til naturen.

Og for nyligt kom rigsrevisionen med en sønderlemmende kritik af Miljøstyrelsens tilsyn og kontrol med udledning af spildevand.

Lort i havet er ikke bare et problem. Det er også et problem, der ikke lader til at være styr på.

Organisationen Rent Hav delte for nyligt optagelser fra Limfjorden, hvor en brun søjle af spildevand stod op i vandet.

På overfladen flokkedes måger om det skidt, som vandtrykket fra kloakrøret ledte op.

Og stanken af lort var ifølge dykkere så voldsom, at det også under vandet kunne lugtes på lang afstand.

Det er ækelt, at det ikke bliver håndteret. Og det er politisk uacceptabelt.

Med alle Folketingets mandater i ryggen kunne regeringen i morgen sætte gang i masser af tiltag, der kan vende udviklingen for vores havmiljø.

Det er faktisk allerede aftalt. Men regeringen nøler.

Den sløse tilgang til vores fælles naturværdier er under al kritik.

Det gælder også, når regeringen vil plastre landet til med kæmpevindmøller og solcelleørkener på bekostning af naboerne og naturen.

Hvor er det dog rædsomt at se landskabet lagt øde med paneler af glas og stål.

Landarealer, som kunne bruges til at dyrke gode, danske fødevarer eller udlægges til vild natur.

Jeg kan godt forstå, at man som landmand vælger at bruge sin jord til det, der giver bedst afkast.

Men hvad jeg ikke begriber er, at der er politisk flertal for at prioritere så

tåbeligt.

Lad os nu få solcellerne op på tagene, de store vindmøller ud på havet og atomkraft inkluderet i den danske energiplanlægning.

Så kan vi bevare vores smukke landskaber, få plads til mere vild natur og med atomkraft sørge for rigelig, stabil og sikker grøn energi.

Og drop så den tåbelige idé om at placere et nyt testcenter for kæmpevindmøller ved Vadehavet.

Tænk, at man overhovedet kan overveje at opsætte 450 meter høje kæmpevindmøller i et dansk naturlandskab, der er så enestående, at det er udnævnt til UNESCO verdensarv.

Det er jo helt blæst.

Helt blæst er også det nye ejendomsvurderingssystem.

Et system, som it-eksperter fra begyndelsen – og flere gange gennem årene – har advaret politikerne imod og omtalt som et højrisikoprojekt.

Fire milliarder kroner har det indtil nu kostet. Det er blevet voldsomt forsinket.

Og alligevel er det så fejlbehæftet, at en flok aber med et sæt dartpile formentlig ville have ramt bedre.

Politikerne bag det nye ejendomsvurderingssystem har længe vidst, at de har skabt et monster.

Og det er nok ikke tilfældigt, at det netop er den tidligere kommunikationschef i SKAT, socialdemokraten Jeppe Bruus, der nu er udpeget som skatteminister.

Han gør sig umage med at ”kommunikere”. Det er åbenlyst ikke nogen let opgave.

I 2026 – lover skatteministeren – så skal systemet nok virke. Eller rettere – han vil ikke garantere noget.

Det er han som tidligere kommunikationschef i SKAT klog nok til at vide, at man skal holde sig fra ...

I mellemtiden skal vi som boligejere være tålmodige.

De fejlbehæftede foreløbige vurderinger kan vi ikke klage over – til gengæld må vi fortsat punge ud til systemet.

Sikke en farce. Sikke et spild af danskernes penge.

De foreløbige vurderinger bør trækkes tilbage.

Og for bebyggede grunde bør den særskilte vurdering af grundværdien droppes helt, før nye vurderinger sendes ud.

Det er muligt, at man som boligejer kan rive sit gamle hus ned og bygge et nyt – og større – hus på sin grund. Og at et nyt hus ville kunne sælges for en højere værdi.

Men det er jo rene spekulationer. Og det giver simpelthen ikke mening at beskatte et fiktivt potentiale. Hvad bliver det næste?

At man skal betale vægtafgift for to biler, fordi man har penge nok til at købe en til? Eller fordi man har plads til to i indkørslen?

Det er jo skørt – og det er åbenlyst umuligt at vurdere et fiktivt potentiale af en grund.

Det påpegede det såkaldte ”Engberg-udvalg”, som rådgav politikerne, før aftalen om det nye ejendomsskattesystem blev lavet.

Men partierne bag aftalen lyttede ikke. De trodsede udvalgets anbefalinger. Og så gik det galt. Helt galt.

Partierne bag aftalen bør de bide i det sure æble og erkende, at de tog fejl.

Jo før, jo bedre.

Det gælder også den del af loven, som omhandler beskatningen af små landbrug. Den er simpelthen ikke et retssamfund værdigt.

Når ejerne af op mod 15.000 små landbrug fremover skal beskattes som almindelige ejerboliger, så risikerer de et skattesmæk, der er så stort, at nogle bliver nødt til at sælge deres hjem.

I værste fald med underskud, fordi de højere ejendomsskatter kan påvirke ejendommens værdi.

Det er helt uacceptabelt, at staten kan tvinge familier fra hus og hjem – og måske endda væk fra deres forretning.

Og det er dybt uansvarligt, at politikerne bag loven ikke skænkede det en tanke, at de nye regler risikerer at affolke landdistrikterne.

Landdistrikter, der i forvejen lider under årtiers ødelæggende centralisering.

De nye regler for små landbrug skal laves om. Danskerne skal kunne leve på landet uden at blive brandbeskattet.

Jeg savner i det hele taget respekten for, at vi som danskere er forskellige, bor forskellige steder og i perioder af livet prioriterer forskelligt.

Ikke bare det evindelige forsøg på at så splid mellem by og land. Hvor er det dog trættende.

Men også udskamningen af danskere, der i perioder af livet prioriterer deres tid med familien.

Den der moraliserende pegefinger, som Mette Frederiksen løfter, når danskerne ikke lige lever, som hun vil have det – når vi ikke tilpasser os det socialdemokratiske velfærdshamsterhjul – den gør mig virkelig vred.

Mette Frederiksen har i sin tid som statsminister

øget udgifterne til administrative medarbejdere i det offentlige
brugt flere penge på nytteløs ulandsbistand
og forhøjet ydelserne til arbejdsløse indvandrerfamilier.

Og nu kræver hun gudhjælpemig, at alle andre skal arbejde mere for at betale
regningen.

Hvor er det uanstændigt.

I Nye Borgerlige ønsker vi et samfund, hvor vi har råd og overskud til, at vi kan
være der for hinanden – som familier og i de frivillige, forpligtende fællesskaber.

Hvor der er respekt om borgernes tid – den er dyrebar.

Og hvor flid er en værdi, der belønnes – ikke brandbeskattes.

Vi skal ikke være skaffedyr for velfærdsstaten.

Vi skal være frie borgere med ret til at bestemme over mere af vores egen tid – og
flere af vores egne penge.

Det skaber værdi og mening i tilværelsen at have tid til at være noget for andre.
Og ja, det skaber naturligvis også værdi at arbejde og gøre nytte.

Men forskellen på statsministerens moraliserende, løftede pegefinger og Nye
Borgerliges politik er, at vi foretrækker et samfund baseret på frihed og ansvar –
ikke på tvang og udskamning.

Med Nye Borgerliges økonomiske plan vil endnu flere danskere få lyst til at
arbejde og gøre nytte.

Og med vores forslag om at lukke jobcentrene, privatisere DR, afskaffe tåbelige
integrationsprojekter, sænke ulandsbistanden og sikre en gennemgribende
regelforenkling, vil borgernes udgifter til det offentlige falde – og titusindvis af
medarbejdere blive frigivet til vigtige jobs i kernevelfærden og i private
virksomheder.

Her er der behov for deres arbejdskraft.

Danske virksomheder må hver dag sige nej til ordrer, fordi de mangler arbejdskraft.

På hospitalerne mangler de læger.

Og i hjemmeplejen har de ansatte ikke længere tid til omsorg.

Det skal der handles på.

For det første skal vi mindske de administrative byrder.

Tåbelige regler og dokumentationskrav skal væk.

Fra private virksomheder – men også fra de medarbejdere i det offentlige, der leverer den borgernære velfærd.

Slut med, at sygeplejersker, læger og hjemmehjælpere skal spille dyrebar arbejdstid foran skærmene.

Tiden i den borgernære velfærd skal bruges med borgerne.

Og så skal antallet af administrative medarbejdere ned.

Siden Glistrup – der på mange måder var en fremsynet mand – harcelerede mod papirnussere og skrankepaver, har skiftende regeringer lovet at nedbringe bureaukratiet. Men de har gjort det modsatte.

I deres iver efter at styre og kontrollere velfærdsstaten, har de skabt en jungle af regler og dokumentationskrav.

Resultatet er, at antallet af administrative medarbejdere i det offentlige i dag er steget til mere end 100.000.

Og byrderne på virksomhederne er lige så uansvarlige.

En analyse fra SMVdanmark viser, at små og mellemstore virksomheder årligt

bruger mere end 16 mia kroner på indberetninger, afrapportering og kontakt til de offentlige myndigheder.

Det svarer til 35.000 medarbejdere, der arbejder fuldtid i små og mellemstore virksomheder – udelukkende for at tilfredsstille politikernes dokumentationsbehov.

Det er jo bindegalt.

Der skal luges ud i regeljunglen – nu!

For det andet skal vi stoppe pengestrømmen til de mange indvandrere og efterkommere fra de muslimske lande, som ikke vil bestille noget.

Blandt kvinder fra Syrien i den arbejdsdygtige alder er kun hver femte i arbejde.

Alt for mange kvinder fra de muslimske lande lever formummede paralleltilværelser på passiv forsørgelse. Det er uacceptabelt.

Hvis man kan arbejde, men ikke vil, så skal det naturligvis have konsekvenser. Så skal man ikke have offentlig forsørgelse – så må man betale selv.

Kan man ikke det, og er man udenlandsk statsborger, så må man rejse ud.

Det burde være sund fornuft. Særligt for en statsminister, der løfter pegefingern over danskernes arbejdsmoral.

Men den løftede pegefingergælder åbenbart ikke alle.

Indvandrerfamilier, hvor hverken mor eller far er i arbejde, bliver snart belønnet med et nyt økonomisk tilskud.

Det har regeringen og et stort flertal i Folketinget for nyligt aftalt.

Er det virkelig Venstres politik?

Vi skal da ikke betale for, at indvandrerfamilier formummer sig i parallelsamfund og nægter at arbejde.

Hvis de ikke kan betale deres regninger, så må de slukke Al Jazeera, rejse sig fra sofaen og smide tørklædet. Eller endnu bedre – rejse ud.

For det tredje skal vi gøre det lettere for danske virksomheder at tiltrække kvalificeret arbejdskraft fra de lande, som vi har gode erfaringer med.

I Nye Borgerlige vil vi indføre en ny positivliste.

Erfaringerne viser, at udlændinge fra vestlige lande eller fra lande i Fjernøsten typisk falder godt ind i det danske samfund.

De giver sjældent problemer, men medbringer viden og erfaring – og tilfører et positivt bidrag til dansk økonomi.

Vi kan med fordel gøre det lettere for danske virksomheder at rekruttere kompetente medarbejdere herfra.

Til gengæld skal vi sige vi pænt nej tak til migration fra de lande, som vi har dårlige erfaringer med – eller som nægter at tage deres egne statsborgere tilbage ved udvisning.

Danskerne fortjener, at vi fører en politik, der løser nutidens udfordringer med mangel på arbejdskraft – uden at skabe nye og endnu større problemer for fremtiden.

En bevidstløs import af arbejdskraft fra lande, der kulturelt ligger fjernt fra vores eget, er prøvet før.

Det endte helt galt.

Og Lars Løkke Rasmussens forslag om at importere flere afrikanere til Danmark – og lade 50.000 udlændinge komme hertil uden andre krav end et job i en overenskomstdækket virksomhed – var mildest talt en vildfarelse.

Kultursammenstød, kriminalitet og parallelsamfund har vi nok af.

Men... midt i Løkkes vildfarelse var der alligevel en interessant detalje.

En detalje, som ikke har fået meget opmærksomhed i medierne.

Et politisk budskab fra Moderaterne om, at vi skal kunne differentiere mellem forskellige lande, når vi laver aftaler om international arbejdskraft.

Det er klogt.

I Nye Borgerlige foreslår vi at indføre en ny positivliste.

Lad os gøre det lettere for danske virksomheder at ansætte kvalificeret arbejdskraft fra de lande, vi har gode erfaringer med – så længe det foregår på danske løn- og arbejdsvilkår.

Og så længe vi sikrer, at enhver opholdstilladelse er betinget af, at man er lovlydig og selvforsørgende. Er man ikke det, må man rejse ud.

Der er meget, vi er uenige med Moderaterne om. Afskaffelsen af Store Bededag, CO2-aftgift på dansk landbrug, en ny top-topskat og ikke mindst koranloven.

Regeringens knæfald for islam er hovedløst.

Islam skal ingen indflydelse have i Danmark!

Men der er også meget, vi ser ens på. Og dét bør vi finde sammen om.

Jeg har for nyligt gjort det klart, at jeg hverken vil lade mine følelser eller personspørgsmål stå i vejen for genrejsningen af det borgerlige Danmark.

Det er fremtiden for landet og folket for vigtig til. Vi har brug for at se fremad.

Og i dag vil jeg gerne gentage min appel til både Moderaterne og Venstre.

Slut jer til de blå partier, og lad os genrejse det borgerlige Danmark.

Et Danmark, hvor det er familierne og de frivillige fællesskaber, der er hovedhjørnesten.

Hvor vores fælles arv og kulturelle værdifællesskab binder os sammen som folk.

Og hvor statens rolle er at understøtte det gode og frie liv for borgerne – og beskytte os og vores værdier.

Vi borgerlige mennesker er af gode grunde ikke enige om alt. Havde vi været det, ville vi ikke have delt os i forskellige partier.

Men der er trods alt er mere, der forener os, end der deler os.

Vi tror på frihed under ansvar. Vi ved, at danskere kan meget mere selv.

Og vi erkender, at forudsætningen for et velfungerende samfund er, at danskerne får lov.

Den socialdemokratiske velfærdsstat virker ikke.

Det udsagn vil sikkert få mange socialdemokrater til at ryste på hovedet.

De sætter velfærdsstaten så højt, at de er blevet blinde for dens indbyggede fejl og mangler.

For socialdemokrater er velfærdsstaten blevet målet – ikke midlet.

Fra at være en tryk hjælpende hånd til de svageste, har velfærdsstaten udviklet sig til et autoritært velfærdsteknologi.

Et magtmiddel for politikere til at kontrollere og dirigere rundt med borgerne – vel og mærke for borgernes egne penge.

I dag opsluger velfærdsstaten halvdelen af danskernes penge. Og alt for mange sjofles væk.

Til gengæld giver det politikerne magt til at bestemme, hvor ofte man kan få støvsuget, hvor tit man kan komme i bad – og at vacuumpakket mad er godt

nok, når man bliver gammel.

Det er uværdigt og umyndiggørende.

Vi lever i landet med verdens højeste skattetryk.

Men vi frygter stort set alle at ende vores dage på et plejehjem.

Syge, udsatte og nedslidte betragtes som sociale svindlere – og piskes derfor rundt i et inhumant jobcentersystem.

Og vi har ikke råd til at være sammen med vores helt små børn selv.

Fejlkonstruktionen i den socialdemokratiske velfærdsstat er åbenlys.

Det er tid til et opgør med det socialdemokratiske system, der gør frie borgere til statens undersætter.

Det er tid til at give friheden og ansvaret tilbage til borgerne.

I det borgerlige velfærdssamfund skal kernevelfærden stadig betales over skatten. Men pengene skal ikke ædes op af systemet – de skal følge med borgerne.

Det gælder også for familier med helt små børn.

I Danmark har almindelige familier ofte svært ved at leve af én indkomst.

Stort set alle er nødt til at sende deres små børn i daginstitution, så begge forældre kan arbejde.

En ny undersøgelse viser, at danske børnefamilier har en af de højeste samlede arbejdstider i Europa.

Og så kommer Mette Frederiksen med sin løftede pegefinger og siger, at vi skal arbejde mere...

Det gør mig så harm.

Tak til Moderaterne og Venstre for at bekende borgerlig kulør og tale statsministeren midt imod.

Om man vil arbejde mere, må være folks eget valg.

Og alle valg har naturligvis konsekvenser.

Men ingen har pligt til at arbejde mere for staten.

Heller ikke de danske børnefamilier.

Faktisk er Danmark et af de få lande, hvor det stort set ikke påvirker familiens arbejdstid at få børn.

Og siden tvangsfordelingen af barslen blev indført, er danske børn kommet endnu tidligere i institution.

Socialdemokratiske feminister vil sikkert mene, at det er godt – for ligestillingen og kvinders selvrealisering. Og det er isoleret set meget muligt.

Men er det rimeligt, at børnene skal betale prisen for det socialdemokratiske eksperiment?

Da mine drenge var små, prioriterede vi at arbejde mindre for at have mere tid sammen.

Vi afleverede drengene sent og hentede dem ofte tidligt fra vuggestuen.

Medarbejderne var både søde, omsorgsfulde og dygtige. Det var en god vuggestue.

Alligevel husker jeg tydeligt følelsen af ofte at gå derfra med en knugen i maven, da de var helt små.

Med en følelse af, at jeg i de ekstremt vigtige år gik glip af dyrebar tid, som aldrig

nogensinde kommer igen.

Jeg tror, at mange forældre kan genkalde sig den følelse...

Det socialdemokratiske velfærdshamsterhjul og det høje skattetryk ensretter i dag familielivet.

Det umuliggør en hverdag, der er tilpasset den enkelte families behov.

Sådan skal det ikke være.

Derfor foreslår vi i Nye Borgerlige at indføre et fradrag til familier med børn i vuggestuealderen, så flere får mulighed for at passe deres egne børn selv.

Vi foreslår en markant sænkelse af indkomstskatten og en række hverdagsafgifter, så danskerne får bedre råd til at prioritere det, der skaber værdi for den enkelte familie.

Og vi foreslår at gøre det billigere at købe, køre og eje en bil, så hverdagen kan hænge bedre sammen – også for familier, der bor uden for storbyerne.

Det har vi prioriteret i vores økonomiske 2035-plan.

Fordi tiden med familien og i de fællesskaber, vi frivilligt engagerer os i, er vigtig.

Og fordi mennesker og familier er forskellige – og derfor skal have ret til at prioritere forskelligt.

Nye Borgerlige er stiftet for igen at give danskerne muligheden for at kunne leve en borgerlig tilværelse i Danmark.

Det gode liv med ansvar for sig selv, sin familie og de fællesskaber, som vi er sammen om.

Vi skal decentralisere og give magten tilbage til danskerne. Det gør vi bedst ved at lade pengene til velfærd følge den enkelte borger.

I det borgerlige velfærdssamfund skal kernevelfærden stadig betales over skatten.

Men borgerne skal helt frit kunne vælge mellem private og offentlige løsninger – vælge gode institutioner til og dårlige fra.

Vi skal med andre ord kunne stemme med fødderne.

Vi skal væk fra den socialdemokratiske velfærdsstat.

En velfærdsstat, som politikerne styrer og ensretter oppefra – langt væk fra de borgere, der mærker konsekvenserne.

Vi skal hen imod et borgerligt velfærdssamfund.

Et borgerligt velfærdssamfund, der gennem borgernes frie valg udvikler sig nedefra og tilpasser sig borgernes behov.

Der er brug for grundlæggende forandringer.

Fra velfærdsstat til velfærdssamfund.

Dét tror jeg, at vi blå partier på lange stræk kan blive enige om.

Og hvis I – Venstre og Moderaterne – slutter jer til de borgerlige partier, så kan vi sammen – med danskernes hjælp – gå i gang allerede efter næste valg.

Indtil det sker, vil vi i Nye Borgerlige stå vagt om de borgerlige værdier.

Med en borgerlig økonomisk politik, en klassisk konservativ værdipolitik og et utvetydigt opgør med klimasocialisternes ødelæggelser af vores natur og velstand.

Det har på mange måder været en turbulent tid – også for os i Nye Borgerlige.

Men vi rejser os og børster støvet af os. Og vi er blevet klogere. Jeg er blevet klogere.

Da jeg i vinter gav stafetten som formand videre, var det en naturlig konsekvens af, at jeg fra første dag havde lovet både mig selv og alle jer, at jeg højest ville

sidde i Folketinget i to valgperioder.

Og det var i troen på, at partiet ville kunne klare sig uden mig.

Jeg var bevidst om, at kursen med en ny formand formentlig ville blive lidt anderledes. Det er et vilkår – sådan må det være.

Men jeg havde ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at nogen kunne skabe så meget rod på så kort tid. Det beklager jeg. Det kommer jeg ikke til at tillade en gang til.

Når jeg i dag igen stiller mig til rådighed som formand for Nye Borgerlige, så er det uden slutdato.

Jeg er klar til at tage kampen op mod

kyniske konventionsryttere
klimasocialister
og socialdemokratiske velfærdsteknokrater.

Og jeg har i min mand Claus den bedste opbakning og støtte, jeg kunne tænke mig.

Jeg er her for Nye Borgerlige og for Danmark – jeg er klar!

Kære årsmøde-deltagere. Kære medlemmer af Nye Borgerlige. Kære danskere.

Tak til alle jer, der stod fast, da det stormede. Til byrådsmedlemmer, regionsrådsmedlemmer, menige medlemmer og støtter. Det har ikke været en let tid.

En tak skal naturligvis også lyde til jer, der er vendt tilbage.

Og endelig hjerteligt velkommen til jer, der i dag vælger Nye Borgerlige til – måske fordi I nu ser os med nye øjne.

I er alle med til at trække Danmark i en mere borgerlig retning. Af hjertet tak for det.

Et stort tak skal også lyde til min wing-man i Folketinget Kim Edberg Andersen.

Uden dig, Kim, ville min hverdag på Christiansborg være uoverkommelig.

Du har fra første dag gjort alt, hvad du kunne, for at jeg har kunne fokusere på det vigtigste – på det politiske.

Med dine 35 ordførerskaber har du siddet bænket i Folketingssalen. Deltaget i forhandlinger. Og gjort dig positivt bemærket.

Det er en fryd at sidde ved siden af dig i salen og se, hvor vellidt du er af vores kolleger fra andre partier – uden at du dermed giver køb på det, der er vigtigst for os.

Det er langt fra alle politikere, der formår det. Det er stærkt.

Du har også påtaget dig opgaven som gruppeformand og dermed ansvarlig for gruppens sekretariat.

I en turbulent periode, hvor der er skåret kraftigt ind til benet i folketingsgruppens økonomi, er det ikke altid en let opgave.

Tak, Kim, for din utrættelige indsats. Og tak til dig, Gitte for at du støtter Kim i hverdagen. Lad os give Kim en hånd.

En anden, som jeg i dag gerne vil sende en særlig tak, er vores afgående organisatoriske næstformand og fungerende formand, Jesper Hammer.

Jesper, du og John Jensen var Nye Borgerliges første byrådsmedlemmer.

Jeg husker stadig den dag i begyndelsen af 2016, da I nedlagde jeres lokalliste for

at melde jer under Nye Borgerliges faner.

Det var stort. Og hvor er der dog sket meget siden.

Du har været med til at bygge hele partiorganisationen op fra bunden. Og du har stået på scenen som organisatorisk næstformand til vores årsmøder hvert eneste år.

Det sidste halve år har du som fungerende formand holdt skuden i vandet. Og det har ikke været uden modvind.

Du har både internt og i medierne taget mange tæsk for partiet. Tak fordi du har haft modet og viljen til at stå så meget igennem.

I år bliver dit sidste årsmøde som organisatorisk næstformand. En epoke er slut. En ny skal begynde.

Tusind tak for din store indsats og de utallige timer, du har lagt i partiet – for at trække Danmark i en mere borgerlig retning.

Lad os give Jesper Hammer en stor hånd.

Som bekendt, bliver man ikke altid et stort parti af at gå forrest i politik.

Politikere bliver belønnet for at handle på kriser, når de er opstået – ikke for at udvise rettidig omhu.

Men i Nye Borgerlige tager vi gerne tæskene, imens de andre bliver klogere.

Da vi første gang sagde, at det nuværende asylsystem er inhumant og forældet, måbøde de fleste. Efter migrantkrisen og danskernes vrede over det store svigt i 2015 fik piben pludselig en anden lyd.

Nu mangler vi så, at regeringen handler. Det holder vi dem op på. Og vi tager gerne tæskene imens.

Da vi tilbage i 2026 finansierede, at Danmark skulle leve op til løftet i NATO om at afsætte 2% af vores BNP til forsvaret, stod vi alene. Så blev der krig i

Ukraine, og så blev magtpartierne endelig klogere.

Da vi sagde, at Danmark skulle stoppe bistanden til palæstinensisk terror, bakkede kun et enkelt parti op. Så angreb Hamas Israel, og så blev de andre klogere.

Da vi sagde, at jobcentrene skulle lukkes, bakkede kun Alternativet os op. I dag står det i regeringsgrundlaget. Også her er de blevet klogere.

Siden vi stiftede partiet, har vi sagt ja tak til atomkraft. Atomkraft bør indgå i den danske energiplanlægning, så vi kan sikre rigelig, stabil og grøn energi fremover.

Vi stod i mange år ret alene i den sag. Det er ikke let at kæmpe imod vindmølleindustrien. Deres penge luner som bekendt godt i partikasserne.

Men ”vindmølleeventyrets” utilstrækkelighed er nu gået op for mange – og i dag er flere danskere for atomkraft end imod.

Og sådan kan vi blive ved.

Det er ikke altid lige populært at være sig sin borgerlighed bekendt. Og man bliver ikke nødvendigvis et stort parti af det.

Men hvis alle borgerlige partier løber mod midten i jagten på danskernes stemmer, så ender venstrefløjen med at vinde.

For venstrefløjen er ikke bange for at sige, hvad de mener – eller at kæmpe for at overbevise befolkningen.

Venstrefløjen rykker sig kun én vej – til venstre. Og midten i dansk politik har i årevis rykket med.

Vi skal i Nye Borgerlige være modsvaret – vi skal være den borgerlige modvægt.

Til de kyniske konventionsryttere, der sætter hensynet til udenlandske kriminelle over hensynet til den danske befolkning.

Til klimasocialisterne, der er klar til at ofre både velstanden, landbruget og naturen for at kunne sidde i deres elfenbenstårne og sole sig i deres egen godhed.

Og til de socialdemokratiske velfærdsteknokrater, der ønsker at styre borgerne med frygt, mistillid og splid.

Vi skal være den borgerlige modvægt.

Jeg tager gerne tæskene. Vi tager gerne tæskene.

Så må de andre blive klogere imens.

Danmark har brug for Nye Borgerlige!

Kilde

nyeborgerlige.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Nye Borgerlige, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-vermunds-tale-ved-nye-borgerliges-arsmode>